

ของขวัญแห่งมิตรภาพ

โดย ลูซี่ สตีเวนสัน
นิตยสารศาสนาจักร
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในอังกฤษหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่นาน
แร์มัน มุขเนออร์กังวลใจขณะเดินเข้าไปในโบสถ์ เขากับเพื่อนๆ จากค่ายนักโทษยังอยู่ในชุดแบบเดียวกัน มีเครื่องหมายเป็นตัวอักษร "P.O.W." ทุกคนรู้ว่าตัวอักษรเหล่านั้นย่อมาจาก "prisoner of war (เชลยสงคราม)" สมาชิกของสาขาจะคิดอย่างไร? คนเหล่านั้นจะมองเขาเป็นศัตรูหรือเปล่า?
โบสถ์อยู่ใกล้เมืองลีดส์ ประเทศอังกฤษ แต่แร์มันไม่ได้มาจากอังกฤษ เขามาจากเยอรมนี หลังจากถูกบังคับให้ไปรบในสงครามโลกครั้งที่ 2 แร์มันถูกทหารอังกฤษจับและส่งเขาไปที่ค่ายนักโทษชาวอังกฤษ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาไปโบสถ์หลังจากไม่ได้ไปมานาน

แร์มันสุดลมหายใจลึกขณะนั่งลงบนม้านั่งตัวหนึ่ง เขาเห็นจอร์จ แคมม์ประธานสาขานั่งอยู่ข้างหน้า ประธานแคมม์เป็นเพื่อนของแร์มัน แร์มันรู้สึกดีขึ้นมาเมื่อเห็นเขายิ้ม
หลายเดือนก่อนประธานแคมม์มาเยี่ยมแร์มันที่ค่าย หลังทราบว่าเขาเป็นสมาชิกคนเดียวของศาสนาจักรที่นั่น ตอนแรกแร์มันกังวลนิดหน่อย ประธานแคมม์จะเกลียดเขาหรือเปล่า? เพราะประเทศของพวกเขาต่อสู้กันในสงคราม
แต่เมื่อแร์มันกับประธานแคมม์พบกัน พวกเขายิ้มและจับมือทักทายกัน จากนั้นก็สวดอ้อนวอนด้วยกัน ร้องเพลงและพูดคุยเกี่ยวกับพระกิตติคุณ พวกเขาถึงกับรับศีลระลึกด้วยกัน
"ผมรักคุณ พี่ชายของผม" แร์มันพูดเมื่อประธาน

แคมม์ต้องกล่าวลา เขาเห็นน้ำตาในดวงตาของประธานแคมม์ขณะโบกมือลา
หลังจากนั้นประธานแคมม์มาเยี่ยมแร์มันทุกวันเสาร์ ในช่วงวันอื่นของสัปดาห์ แร์มันดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณสุดความสามารถ เขาแบ่งปันประจักษ์พยานกับเชลยคนอื่นๆ ขณะทำงานในทุ่ง เขาตอบคำถามของคนเหล่านั้นขณะพวกเขาแกะสลักไม้หลังจากทำงานมาทั้งวัน บางครั้งเขาสวดอ้อนวอนกับคนเหล่านั้น
"เฮ้ แร์มัน" เชลยคนหนึ่งพูดในคืนหนึ่ง "ผมจะไปร่วมประชุมกับคุณและคุณแคมม์วันเสาร์ได้หรือเปล่า?" แร์มันเงยหน้าจากไม้ที่เขาแกะสลักอยู่ เขายิ้ม "ได้สิ!" "ผมด้วยนะ?" เชลยอีกคนถาม
แร์มันกับประธานแคมม์ตื่นเต้นมากที่ได้สอนเชลยสงครามอีกหลายคนไม่นานพวกเขาบางคนรับบัพติศมา!
และตอนนี้ ขณะที่แร์มันมองไปรอบๆ ห้องนมัสการดูครอบครัวที่กำลังรอโบสถ์เริ่ม เขารู้สึกสงบ ตอนแรกสมาชิกบางคนกังวลใจที่เห็นแร์มัน แต่ไม่นานทุกคนก็ไว้เนื้อเชื่อใจเขา เชลยคนอื่นๆ ที่ต้องการเรียนพระกิตติคุณขออนุญาตออกนอกค่ายเพื่อมาโบสถ์กับแร์มันในวันอาทิตย์ ต่อมา แร์มันได้รับการเรียกเป็นประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สาขา
เวลาผ่านไป และคริสต์มาสใกล้เข้ามา แร์มันต้องการทำบางอย่างเพื่อขอบคุณสมาชิกที่มีน้ำใจต่อเขา แล้วเขาก็คิดออก! จวนได้เวลาจัดงานเลี้ยงสังสรรค์คริสต์มาสสาขาแล้ว แร์มันเก็บไม้มาเพิ่มและเริ่มแกะสลัก เขาเปลี่ยนไม้ที่ละชิ้นให้เป็นรถยนต์คันเล็ก ช่าง เครื่องบินรถไฟ และม้า

ในที่สุดก็ถึงวันเลี้ยงสังสรรค์ ทุกคนรับประทานอาหารและร้องเพลงคริสต์มาสด้วยกัน แร์มันกับเพื่อนๆ จากค่ายร้องเพลงคริสต์มาสเป็นภาษาเยอรมัน
จากนั้นแร์มันก็ดึงถุงใบใหญ่ออกมาในถุงมีของเล่นไม้ 40 ชิ้น! แร์มันแจกให้เด็กปฐมวัยคนละชิ้น นั่นเป็นคริสต์มาสที่พวกเขาไม่มีวันลืม ●

หลังจากสามปีในค่าย แร์มันกลับไปหาครอบครัวของเขาในเยอรมนี หลายปีต่อมา แร์มันมาเยี่ยมโบสถ์เดิมที่เขาเข้าร่วมสมัยเป็นเชลยสงคราม ผู้ใหญ่บางคนที่นั่งบอกเขาว่าพวกเขายังมีของเล่นไม้ที่เขาแกะสลักให้เมื่อเป็นเด็ก!

ภาพประกอบโดย เมลิสซา แมนวิลล์